

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

พระพุทธรูปที่แท้จริงเป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์

เมื่อวานนี้ไม่ได้เลยทอง ดอลลาร์ ๑๔๘ ดอลลาร์ ระยะเวลานี้เป็นระยะอะไร เหมือนว่าพักเครื่อง หรือเป็นเรื่องซี้เกียจก็แปลไม่ออก ตรงนี้ ทองคำได้ขีด ธรรมตามันเครื่องหมายลบ ไม่ใช่หรือ หรือเตรียมตัว ทองคำเมื่อวานนี้เตรียมตัว ไม่ได้สักบาทสักสตางค์ ส่วนดอลลาร์ ๑๔๘ ดอลลาร์

บรรดาพระกรรมฐานในวัดต่าง ๆ อยู่ในป่าในเขา บรรดาประชาชนไปถวายกฐินแล้ว ท่านได้ทำอะไรท่านก็รวบรวมออกมาหมด เพราะท่านเหล่านี้ท่านไม่ได้สนใจกับเงินกับทองยิ่งกว่าธรรม ธรรมท่านถือเป็นจิตเป็นใจ ผากเป็นผากตายจริง ๆ ที่ว่าปัจจัย ๆ ก็เช่นอย่างเงินทองข้าวของ ไทยทานต่าง ๆ นี้เรียกว่าปัจจัย เครื่องอาศัย เครื่องหนุนกันไป ส่วนธรรมนี้มุ่งเข้าสู่หัวใจ กรรมฐานท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมของท่านเป็นส่วนมากทีเดียว ท่านจะมุ่งต่อธรรมล้วน ๆ เพราะฉะนั้นเวลาประชาชนญาติโยมไปถวายกฐินอย่างนี้ ถึงท่านไม่มีการช่วยชาติก็ตามท่านก็ไม่ค่อยยุ่ง ท่านให้เขาไปซื้อนั่นซื้อนี่แจกจ่ายคนจนไปอย่างงั้นนะ

ที่นี้เวลาช่วยชาติท่านก็หมั่นออกมาช่วยชาติ วัดกรรมฐานยังมีอยู่มาก ที่เป็นวัดใหญ่พอสมควร ๆ เช่น ภูส้ม โขแมง นาคำน้อย ศรีชมภู นี้หมายถึงพระมาก ตั้งแต่ ๒๐ ขึ้นไปเรื่อยละ แล้วก็วัดดอยธรรมเจดีย์แต่ก่อนเคยมีมาก เวลานี้ท่านแบบปฏิบัติยังงิเราไม่ได้ไปหลายปีแล้วนะ สองสามปีเราไม่ได้ไปเพราะงานเรายุ่งมาก ปรกติพระมาก ท่านเหล่านี้มุ่งต่ออรรถต่อธรรมล้วน ๆ ๆ เลย แล้วที่ไหนอีกเราจำไม่ได้นะ ที่วัดภูวี่ ๓๐-๔๐ เหล่านี้ที่เป็นหลักใหญ่มีแต่พระจำนวนมาก ๆ แต่ที่รวมจริง ๆ ก็เข้ามารวมที่นี้ จิตใจก็มาจ่ออยู่ที่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจ่ออยู่ที่นี้

ที่นี้เวลาทางนี้หมั่นตัวออกเพื่อช่วยโลก ทางนี้ก็ไหลเข้ามาตามเลย บรรดาพระกรรมฐานท่านอยู่ที่ไหนท่านนำมาถวายได้มากได้น้อย เป็นน้ำใจ ออกมาจากน้ำใจ แสดงให้เห็นชัดเจนว่าท่านห่วงชาติ ห่วงศาสนา ห่วงโลกที่เป็นส่วนรวมที่ชาติตกบกพร่องเอนเอียง ท่านก็หนุนเข้ามา ช่วยเข้ามา นี่แหละที่ได้พูดอยู่ มันหลับตาพูดเราอยากว่างี้เลย เราออกช่วยโลกมันหาว่าออกไปช่วยโลกอะไรไม่ใช่กิจของสงฆ์ มันก็สวนหมัดละซิ อะไรกิจของสงฆ์ก็กระหน่ำเลยทันที อย่ามาต่อเลยนะ มาหมัดหนึ่งไปสองหมัด หมัดไหนหงายทั้งนั้น

เราพูดตามหลักตามเกณฑ์ของธรรมของวินัย พูดอย่างนี้มาไม่มีหลักเกณฑ์ เป็นเรื่องหาโทษหาภัยใส่กัน เป็นเรื่องกิเลส เป็นเรื่องสกปรก คำพูดสกปรก คำพูดไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่ธรรม คำพูดกิเลสล้วน ๆ เพราะฉะนั้นมันถึงสวนกันพบบันทันทิชิ นักบวชไม่พิจารณา ไม่ใคร่ครวญใครจะใคร่ครวญ ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่ใคร่ครวญทุกสิ่งทุกอย่าง ละเอียดลออ สุขุมคัมภีรภาพ ไม่มีที่ไหนเกินนะ

เพราะฉะนั้นพระที่เป็นลูกศิษย์ตถาคต สงฆ์ สรรณี คจฺฉามิ ท่านจึงละเอียดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีที่ลับที่แจ้ง เอาใจเป็นประมาณ ใจสะกิดพบบังไฉน ๆ มีหลายประเภท ธรรมที่มีอยู่กับใจ ใจกับธรรมจะออกแบบไหน ๆ จะรู้เฉพาะเจ้าของ บางทีอย่างหยาบกระตูกก็มี เตือนพบบเลย พบบางนี่ถอยจาก ไม่มีคำว่าฝัน สะกิดปั๊บ ๆ ซึมซาบออกมา อย่างนั้นมี มีหลายประเภท นี่ละธรรมในใจ ไม่ได้เคยขึ้นเวทีพูดเรื่องอรรถเรื่องธรรม มันเอากิเลส เอาสัวมเอาถานมาโปะเลยนะ เพราะมันมีแต่สัวมแต่ถานเต็มโลกเต็มสงสาร ไม่มีอรรถมีธรรมในใจ จะหาอะไรเข้ามาเป็นสิริมงคลแก่ตัว พูดออกคำไหนก็มีแต่สัวมแต่ถาน ดังที่พูดมาตะกั๊นนี้แหละ ไม่ใช่กิจของสงฆ์ ฟังซินะมันฟังได้ไหม

พระพุทธเจ้าเป็นองค์เอกที่ช่วยโลก ไม่มีใครเสมอเหมือนเลย นั่นฟังซิ เราก็คเคยพูดแล้ว ขึ้น มหาการุณิก โนาโธ ย่อ ๆ กระเทือนหมดโลก นี่คือองค์ศาสดาแท้ช่วยโลกอย่างนี้เอง แล้วที่นี้ตามเสด็จพระพุทธเจ้านั้นไม่ใช่กิจของสงฆ์ มันก็ตอกกลับกันละซิ อะไรกิจของสงฆ์ มันเป็นอย่างงั้นนะกิเลสกับธรรมมันขัดมันแย้งกัน ท่านไม่เอาอะไร ผู้ตั้งใจปฏิบัติต่ออรรถต่อธรรม จตุปัจจัยไทยทานเกิดมีมานี้ท่านออกหมด ๆ ท่านอยู่ผาสุกเย็นใจระหว่างจิตกับธรรมเท่านั้น ที่ท่านอยู่ ท่านชุ่มเย็นอยู่กับนั้นนะ ท่านอยู่กับอรรถกับธรรมกับความพาคความเพียร ท่านรุ่มร้อนอยู่ในจิตใจ อยู่คนเดียวท่านก็สบาย

นั่นละธรรมเข้าสู่ใจแล้วไม่ต้องหาที่ไหนมาเพิ่มมาเติม มาช่วยมาเหลือ วิ่งใส่นั่นว้างใส่นี้ ท่านไม่ว้าง ว้างเข้าหาธรรมอยู่ที่ใจ เมื่อธรรมเข้าสู่ใจแล้วสิ่งทั้งหลายที่เคยติดดินมันสลัดของมันออก ไม่มีอะไรสู้อันนี้ ๆ ค่อยปิดออก ๆ รู้สูงเข้าไปเท่าไรยิ่งปิดออกเรื่อย รู้ส่วนหยาบก็ปิดส่วนหยาบออก เบาลง ๆ ๆ ปิดออก รู้ธรรมขึ้นไปส่วนกลาง ปิดความสกปรกส่วนกลางที่เป็นสัวมเป็นถานอยู่ในใจนั้นแหละ ออกเรื่อย ๆ สัวมถานละเอียด ปิดออก ๆ ฟาดที่สุดคว่ำหม้อกันเลย

คือพวกสัวมพวกถาน พวกยุแห่ก่อกวน พวกบีบบีชีไฟ มีแต่เรื่องของกิเลส หลอกไปแล้วก็เพื่อจะขี้ขำ หลอกไปให้เพลินให้เพลินไปตามเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วที่นี้ก็ขี้ขำตาม นี่ละเรื่องกิเลสไปไหนจะต้องมีเหยื่อล่อไปเรื่อย ๆ หลอกสัตว์โลกให้หลงมงายไปกับ

มัน แล้วก็ขยำเอาๆ ไปที่ไหนมีแต่เรื่องบ่นเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ ความลำบากลำบาก ไม่ใช่กิเลสสร้างขึ้นอะไรสร้างขึ้น นั่น ตัวนี้เป็นตัวสร้างทุกข์ให้สัตว์โลกทั้งหลาย ธรรมเป็นองค์สร้างสุขให้สัตว์โลก แต่โลกมันไม่ได้มอง เพราะกิเลสมันกระซิบกระซาบอยู่ตลอดเวลา โดยหลักธรรมชาติของมัน มันจึงแก้ยากนะ

ส่วนธรรมนี้ต้องมีครู มีอาจารย์ มีศาสดามาตรัสรู้ก่อน เปิดทางให้แล้วก็ยึดไป แล้วก็ค่อยมีทางออกๆ มันติดกันมากนะ เรื่องกิเลสมันติดอยู่กับเรา เวลานี้ก็ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมชิว พอออกจากนี้ไปแล้วเรื่องของกิเลสมันก็รุ่มลุ่มเข้ามา แทรกเข้ามา กระซิบกระซาบเรื่องนั้นเรื่องนี้ สร้างอารมณ์ที่จะจูงใจให้เดินให้ติดตามไปตลอดเวลา เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น เราจะเห็นได้ชัดว่าพอกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจแล้วไม่มีเลย เรื่องอะไรไม่มีทั้งนั้น นั่น ขึ้นชื่อว่าเป็นเรื่องของกิเลสไม่มีเลย ท่านว่าบรมสุข คือไม่มีอะไรกวนตั้งแต่ท่านตรัสรู้ หรือบรรลुธรรมบั้งขึ้นมา วุสิต พุทธุมจรรย์ เสร็จงานฆ่ากิเลส งานรบกับกิเลส นั่นเอง

ท่านแปลตามปริยัติท่านว่า พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว ควรทำก็คืองานแก้กิเลส งานที่จะให้ยิ่งกว่านี้ขึ้นไปไม่มี งานแก้กิเลส ความทุกข์ในหัวใจนี้เป็นงานที่หนักมากที่สุด เมื่อเสร็จอันนี้แล้วงานอะไรที่จะให้ยิ่งกว่านี้อีกไม่มี มีงานนี้เท่านั้น พองานนี้เสร็จลงไปแล้วท่านจึงไม่มีงานแก้กิเลส พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไม่มีการแก้ อารมณ์ใจของตัวเอง ที่กิเลสเข้ามารุ่มลุ่ม รบกันกับกิเลสอย่างนี้ หรือกิเลสเข้ามากวนใจ ท่านไม่มี หมดตลอดไปเลย

นี่ละที่ว่างงานของพระพุทธเจ้า งานของธรรมมีเวลาสำเร็จเสร็จสิ้น เบบางลงไปโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งเสร็จสิ้นแล้วหมดงาน งานฆ่ากิเลสไม่มี ท่านอยู่ด้วยความหมดการหมดงานที่จะก่อกวนทั้งหลาย งานธรรมะก็เต็มแล้วพอแล้ว ไม่เอาอะไร จากนั้นก็มีแต่แนะนำสั่งสอนสัตว์โลกที่ควรจะได้ประโยชน์มากขึ้นน้อยเพียงไรจากการแนะนำ ท่านก็สอนไป เมื่อสุดวิสัยท่านปล่อยท่านก็ไปของท่าน นี่แหละผู้มุ่งต่อธรรมย่อมมีหวังได้รับความสมหวังไปเรื่อย ๆ โดยลำดับลำดับ แต่ผู้ไม่สนใจกับธรรม ดิ้นติดอยู่กับกิเลสมีแต่จะจมไปเรื่อย ๆ ความหวังนั้นเต็มหัวอก ความผิดหวังมันก็เต็มหัวอกเหมือนกัน นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น

นี่เราพูดถึงเรื่องพระท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านพยายามบำเพ็ญสมณธรรม อยู่กับความเพียรแก้กิเลส เพราะข้างนอกก็ปิดออกไม่ให้เข้ามายุ่ง สิ่งก่อกวน ท่านจึงว่า รุกขมูล เสนาสน์ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ไปอยู่ในป่าในเขา เป็นที่หลบภัย ป่าไม้กับป่าคนต่างกัน

ป่าอารมณ์กับป่าแห่งธรรมต่างกัน ป่าแห่งธรรมไม่มีอารมณ์กวนใจ ถ้าป่าผู้ป่าคน ป่าอารมณ์แล้วเป็นภัยทั้งนั้น ท่านจึงไล่เข้าไปอยู่ในป่า ปิดออกสิ่งที่จะมาก่อกวน ให้แก่เฉพาะสิ่งที่มีอยู่ภายใน ขนออก ๆ อย่างนำสิ่งภายนอกที่เป็นภัยอันเป็นคู่เคียงกันกับใจ ภัยของใจคือกิเลสนี้อย่าให้เข้ามาคละเคล้ากัน มันจะสั่งสมตัวขึ้นเผาเรานั้นเอง

ท่านจึงปิดออกให้อยู่ข้างนอก ไม่ให้เข้าข้างใน เข้าอยู่ในป่าในเขา รุกขมูลรมไม้ อาศัยไปวันหนึ่ง ๆ บิณฑบาตพอยังชีวิตให้เป็นไปเท่านั้น ท่านไม่มุ่งอะไรยิ่งกว่านั้น พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ แต่เรื่องความมุ่งมั่นกับธรรมนั้นท่านไม่มีดละ ชยับเข้าเรื่อย ๆ ธรรมเมื่อมีการชวนชวยก็ต้องเกิดขึ้นเป็นผลของงาน ผลของงาน คือบำเพ็ญธรรมเป็นธรรมนั้นละเรียกว่าทำงานเกี่ยวกับธรรม ผลก็ปรากฏขึ้นเป็นความสงบเย็นใจ

เมื่อสงบเย็นใจเข้ามาก ๆ อารมณ์ภายนอกก็ปล่อย ๆ เหลือแต่อารมณ์แห่งธรรมที่เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจให้มีความสงบร่มเย็น ยืน เดิน นั่ง นอน สงบร่มเย็น อยู่ที่ไหนสบาย ๆ ตายไม่หมายป่าช้า ท่านดูลมหายใจซึ่งความเกิดความตายมันอยู่ที่จุดลมหายใจเป็นจุดเด่นมาก ลมหายใจท่านก็พิจารณาอานาปานสติเสีย แน่ ละมเข้าลมออก กว้างหรือหยาบละเอียดท่านดูนี้เพื่อจะเข้าหาตัวจิต เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสายเกี่ยวโยงมาจากจิต เพราะฉะนั้นท่านถึงสอนภาวนาบทนั้นบทนี้เพื่อเข้าสู่จิต ธรรมแท้ที่อยู่ที่จิต กิเลสก็จะจางไปที่จิต นั่นท่านสั่งสมธรรมท่านสั่งสมอย่างนั้นนะ

ความทุกข์ ความยากลำบากภายนอกท่านไม่ถือเป็นอารมณ์ ยิ่งกว่าการต่อสู้กับกิเลส ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนเป็นการจذب ตบต่อยกันอยู่ตลอดเวลา รบกัน สติปัญญาเป็นพื้นฐานสำคัญมาก อยู่ที่ไหนสตินี้เป็นพื้นฐานปล่อยไม่ได้เลย รักษาจิต ถ้าจิตมีสติอยู่แล้วกิเลสจะไม่ค่อยแสดงตัวออกไปกวาดเอาไฟเข้ามาเผาเรา สติจึงเป็นของสำคัญมากนะ ไม่ได้มากขอให้มึสติรักษาใจเท่านั้นใจก็ทรงตัวอยู่ได้ กิเลสไม่เพิ่มตัว เมื่อสติแนบแน่นเข้าเรื่อย ๆ ดีเข้าเรื่อย สืบต่อกันเรื่อย จิตได้รับการอารักขาจากสติ กิเลสก็ไม่กำเริบออกมาจากนั้นก็พิจารณาทางด้านปัญญาเป็นกาลเป็นเวลา เพื่อให้เห็นโทษเห็นภัยของมัน ชยับความสงบใจเข้าไปเรื่อย ๆ

คำว่า ปัญญา ๆ ปัญญาของเราธรรมดากับปัญญาของธรรมที่เกิดในใจเข้ากันไม่ได้ นะ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด เฉลียวฉลาดไปตามแถวแนวของกิเลส กับแถวแนวของธรรมต่างกัน สติปัญญาเฉลียวฉลาดไปตามแถวแนวของกิเลส ก็คือกอบโกยเอาความทุกข์เข้ามาใส่ตัวเองนั่นแหละ ใครมีความฉลาดมากเท่าไรยิ่งกอบโกยเอาความทุกข์เข้ามาใส่หัวใจมากเท่านั้น นี่คือความฉลาดทางด้านปัญญาของกิเลส สติก็จذبไปทางกิเลสไปเสีย ปัญญาไป

ทางกิเลส การชวนชวายทุกอย่างกลายเป็นเรื่องของกิเลสไปหมด มันก็มีแต่ไฟเผาหัวใจ ถ้า สติธรรม ปัญญาธรรมอยู่ในใจ รักษาจิตใจด้วยดี ปัญญาหว่านล้อมตีแตกกระจัดกระจาย ออกไป ๆ เรื่อย ๆ ภัยที่มีอยู่ภายในใจที่จะเข้ามาใหม่ไม่มีเพิ่ม มีแต่ตีออก ๆ ต่อก็ค่อย หมดค่อยสิ้นไป เมื่อสิ้นไปก็สิ้นไปโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ ทุกข์ไม่มีเลย

โลกแบกทุกข์อยู่ทุกหย่อมหญ้า ไม่ว่าจะสัตว์น้ำสัตว์บก บนฟ้าอากาศ แบกทุกข์อยู่ ด้วยกันหมดทั้งนั้น ตามส่วนประเภทของสัตว์แต่ละราย ๆ และตามกรรมของตนแต่ละ ประเภทที่มีอยู่ในใจของสัตว์ เสวยด้วยกันทั้งนั้น ฟังชัชวาลโลกธาตุมีตั้งแต่สัตว์ผู้เสวย ความทุกข์ความลำบากมากน้อยตามอำนาจแห่งกรรมของตน แต่ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วหมด โดยสิ้นเชิง ไม่มีได้แบกได้หามอะไรเลย มันนำคิดใหม่พวกเรา นำอุตสาหพยายามใหม่ หรือเราจะทนแบกทุกข์ไปอย่างนี้กับกิเลสตลอดเวลา นั้นหรือ หรือเราจะสลัดกิเลสออก ด้วยธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนเบิกทางให้พ้นจากทุกข์ไปโดยลำดับนี้ ให้เราเลือกเอา อย่างนี้

เกี่ยวกับเรื่องเราที่จะออกจากอำนาจของกิเลสต้องเป็นทุกข์นะ กิเลสมันฝังมันกด มันดันมันกดกันทุกอย่างไม่ให้ออก เบื้องต้นนี้ด้วยแล้ว โถ ของเล่นเมื่อไร หนักมากทีเดียว ครั้นทำไป ๆ มันก็ค่อยชานชานาญ ทุกสิ่งทุกอย่างค่อยดีขึ้น ทางด้านธรรมะดีขึ้น ก้าว ทางด้านธรรมะก็ราบรื่น ก้าวทางส่วนกุศลศีลทานก็ค่อยราบรื่นไป ๆ อันนั้นทำไปไหน ๆ มา อยู่นี้หมด ๆ เพราะฉะนั้นบาปกับบุญจึงไม่หนีจากใจ อะไรทิ้งไปหมด แต่บาปกับบุญทิ้ง ไม่ได้ ถ้ายังไม่ถึงที่สุดบุญต้องอาศัยตลอดไป บาปก็ติดตามราวี้ไปตลอดเช่นเดียวกัน จนกว่าว่าบาปมันจะหมด เมื่อหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว บาปก็หมด บุญก็หมด เพราะทั้งสองนี้ เป็นแดนสมมุติ บุญเป็นเครื่องหนุนให้ถึงวิมุตติ บาปเป็นเครื่องกดถ่วงลง มันอยู่ในหัวใจ ทั้งสอง

พวกบาปพวกกรรมนี้เป็นเครื่องกดถ่วงลง บุญกุศลเป็นเครื่องหนุนขึ้น ๆ เมื่อถึง ที่สุดแล้วบุญกับบาปซึ่งเป็นสมมุติด้วยกันขาดสะบั้นไปจากกัน เป็นคนละฝั่งแล้ว ที่นี้ไม่มี อะไรละ นั้นอำนาจแห่งการบิบบินตัวเอง ถึงไม่ได้สมมักสมหมายก็ได้ตลอดไป หลายครั้ง หลายหนก็เข้าสมมักสมหมายไปเรื่อย ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องพระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านเหล่านี้แลเป็นผู้จะทรงอรรถ ทรงธรรมทรงมรรคผลนิพพานตามทางของศาสนาที่ประกาศธรรมสอนไว้สด ๆ ร้อน ๆ เรียกว่าสาวกชาตธรรม มาเถิดตามสาวกชาตธรรมนี้ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่จุดนี้ละ ไม่ได้อยู่กับดินฟ้าอากาศใกล้ไกลที่ไหนไม่มี เมืองนั้นเมืองนี้ทวีปไหน ไม่มี บาปบุญมีอยู่ที่

เจ้าอำนาจ กิเลสมายึดชั้นนี้ก็เป็นพิษเป็นภัยไปได้ ชั้นนี้ทำให้เกิดโทษเกิดภัยขึ้นได้ ด้วยชั้นนี้เป็นเครื่องมือของกิเลส พาให้สร้างพิษสร้างภัยสร้างบาปสร้างกรรม ชั้นนี้เป็นเครื่องมือของธรรมนำมาใช้ เราไปทำคุณงามความดีทั้งหลาย ชั้นนี้ก็เป็นเครื่องมือของความดีไป คือชั้นนี้อยูอย่างนั้น ใครมาจับไปใช้ทางไหนก็ใช้ได้ ธรรมมาจับไปใช้ก็ได้ กิเลสมาจับไปใช้ก็ได้ เป็นเครื่องมือของกิเลสและเป็นเครื่องมือของธรรมไป เมื่อกิเลสสิ้นไปแล้วก็เป็นเครื่องมือของธรรม แต่ธรรมท่านไม่ยึด ต่างกันตรงนี้เท่านี้ ใช้กันไปจนกว่าจะสิ้นสุด

เพราะฉะนั้นคำว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านไม่ได้ดับธาตุดับชั้นนะ ที่เคยปฏิบัติอยู่ยังงาท่านก็เป็นไปอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้เปิดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบด้วยกันว่า เรื่องของชั้นกับโลกทั่วๆ ไปเหมือนกัน มีสิ่งที่ควรติดกันได้ ไม่ติดกันได้ เบื่อกันได้ รักกันได้ในวงชั้นเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นจึงว่าเอายาเสพติดไปให้พระอรหันต์ฉันลองดูซิ พระอรหันต์ชั้นของท่านติด เป็นพระขี้ยาไปเลย เข้าใจไหม จะเอาอะไรก็ตามมันติดได้ อันนั้นนะ เพราะเป็นเรื่องของชั้น อันนั้นเป็นสมมุติ ควรแก่กันเข้ากันได้ ติดได้ แต่จิตนั้นพ้นแล้ว ถึงธาตุชั้นจะติด แต่จิตนั้นทำยังไงก็ไม่ติด ไม่มีทางติด

ทีนี้เมื่อท่านครองชั้นอยู่ อะไรที่เป็นความกระทบกระเทือน เป็นโลกวัชชะที่โลกติเตียน เจ้าของเองก็ไม่เหมาะสมกับสิ่งเหล่านี้ที่เกี่ยวกับใจของตัวบริสุทธิ์ จะมาคลุกเคล้าอยู่กับสิ่งเหล่านี้ด้วยการเสพยาเสพติดเหล่านี้ ท่านจึงไม่ทำ เพราะไม่เหมาะสมกัน แต่ที่เป็นพื้นฐานท่านไม่ติด แต่ชั้นติดนะ ไปกินพวกสุรายาเมา พวกฝิ่นหรือยาบ้ายาอะไรเหล่านี้ ที่เขาว่ายาเสพติดนี้ เอาไปให้พระอรหันต์ท่านฉัน ติด พระพุทธเจ้าก็ติด ธาตุชั้นนั้นไม่ใช่พระพุทธเจ้า เป็นสมมุติ พระพุทธเจ้าที่แท้จริงเป็นเจ้าของของธาตุชั้นนั้น ธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นแล อันนั้นไม่ติด เอาอะไรสามโลกธาตุนี้มาให้ติดก็ไม่ติด เพราะไม่ใช่วิสัยของกันและกัน ส่วนสิ่งเหล่านี้เป็นวิสัยของกัน อะไรที่ควรติดติด

อย่างที่เรานั่งจ้งหันนี้ ชั้นมันจะบอกของมัน มันไม่ได้เข้าไปถึงใจ แต่ความรู้อันนี้เป็นความรู้ที่เจออยู่กับสมมุติ เอามาใช้ในสมมุติ เช่น ความรู้ของเราอยู่ในประสาทส่วนต่างๆ นี้ มันออกทางนั้นทางนี้ อันนี้เกี่ยวกับชั้น เกี่ยวกับสมมุติ ก็มาแยกเป็นสมมุติเสีย ชอบอันนั้นไม่ชอบอันนี้ โอ้ วันนี้ฉันจ้งหันดี วันนี้เปื้ออาหาร นี่เป็นเรื่องของชั้นกับความรู้สึกที่แทรกกันอยู่ในประสาทส่วนต่างๆ มันกลมกลืนกัน มันบอกกันออกมา อยู่ในวงนี้นะท่านไม่ได้เข้าข้างไหน เราจะเห็นได้ชัดก็คือว่า เวลามันจะไปของมัน ความรู้อันนี้ที่เข้าไปอยู่ในสมมุติในประสาทส่วนต่างๆ นี้มันจะหดตัวเข้าไปหมด สิ่งเหล่านั้นหมดปัญหาไปเลย เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ ไม่มีกิริยา มีแต่จะก้าวออกเท่านั้น นั้นเห็นชัดๆ อ้อ ความรู้

ประเภทนี้เป็นความรู้เกี่ยวกับขั้น สำหรับใช้ภายในขั้น จะว่าเป็นสมมุติขั้นไม่ผิด เป็นสมมุติอยู่ในขณะที่ใช้อยู่กับขั้น พอจะไปจริง ๆ แล้วความรู้ที่ว่านี้หัดตัวเข้าไปสู่ธรรมวิมุตติไปเลย นั่น ไม่ออก มันอย่างนั้นคือการปฏิบัติธรรม

เราพูดอย่างอาจารย์ชาลยชัย ผ่านเวทีมาเต็มกำลังความสามารถ จึงพูดได้ทุกบททุกบาทที่รู้ที่เห็นที่เป็น และฝ่ายเหตุที่ผ่านมายังไง พูดได้ ผลที่ปรากฏขึ้นมาก็พูดได้อย่างนั้น อย่างที่เราพูดนี้แหละ พระอรหันต์ท่านติดยาอย่างนี้ใครจะเชื่อ ไม่เชื่ออย่างไรก็มันเป็นแล้ว นั่น ไม่เชื่ออีกข้างซิ ก็ธาตุขั้นเป็นสมมุติ อันนั้นก็เป็นสมมุติ มันควรแก่กันก็เข้ากันได้ ติดกันได้ แต่จิตนั้นเป็นวิมุตติแล้วทำอย่างไรก็ไม่ติด เพราะเป็นคนละภาคเป็นคนละสัดละส่วนแล้ว พวกนี้เข้าใจนะ ธาตุขั้นเคยยังงั้นมันก็เป็นของมันอย่างนั้น พูดแยกไปให้มันชัด ๆ อย่างนั้นซิ จะว่าเป็นอรหันต์แล้ว อะไรก็เป็นอรหันต์หมด ตดแตกออกมาก็ไม่เหม็น เพราะตดพระอรหันต์ มันมีไหมละ ชี้แตกออกมาก็ไม่เหม็น เพราะเป็นชี้พระอรหันต์มีไหม ชี้ก็เป็นชี้ อรหันต์ก็เป็นอรหันต์ มันเหมือนกันไหมละ เข้าใจหรือเปล่า พูดขนาดนั้นเทียนะ มันพิลึกพิลั่นนะพวกเรา มันโง่จะตายไป

อะไรเป็นส่วนธาตุส่วนขั้นก็เป็นส่วนธาตุส่วนขั้นล้วน ๆ ทุกอย่างไม่บกพร่อง อะไรที่เป็นธรรม เช่นจิตที่เป็นธรรมทั้งแท่งแล้วนั้น เป็นธรรมทั้งแท่ง อะไรจะไปเข้าแทรกไม่ได้เลย เป็นคนละฝักละฝ่ายไปแล้ว ทำอย่างไรให้เป็นอื่นเป็นโตไปไม่ได้แล้ว มันต้องอย่างนั้น เมื่อเรียนมันจบแล้วรู้กันหมด อะไรเป็นยังงั้น ควรยังงั้น ไม่ควรยังงั้น มันรู้หมดนั่นแหละ นี่ละที่ว่าปัญญาหรือเป็นญาณ ญาณประจำความรู้ธรรมธาตุเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ ไม่ได้เหมือนกัน ปัญญาญาณที่แก่กิเลสเป็นประเภทหนึ่ง ปัญญาญาณในหลักธรรมชาติที่อยู่ในธรรมธาตุเป็นอีกอย่างหนึ่ง ทีนี้พอธาตุขั้นหมดไป ธรรมธาตุจากไปแล้ว อันนี้พูดไม่ได้นะ ดังพระอนุรุทธะว่า ทีนี้ปรินิพพานแล้ว เวลาท่านเสด็จพาดกับสมมุติขั้นได้ปฐมฌาน ทุตติฌาน เป็นสมมุติทั้งนั้น พระจิตที่บริสุทธิ์ได้เต้าไปตามนี้ พระอนุรุทธะก็ดูพระจิตที่บริสุทธิ์ได้เต้าไปตามสายทางที่ท่านชมฌานในวาระสุดท้าย จนกระทั่งถึงสัญญาเวทยิตนิโรธ เป็นสมมุติทั้งหมด

พระจิตที่บริสุทธิ์ได้ขึ้นไป ๆ พระอนุรุทธะก็ดูไป ดูพระจิตที่บริสุทธิ์ ธรรมดาเห็นได้ ยังงั้น นี่ละที่ว่าสูญ ๆ สูญได้ยังงั้นฟังซิ ถ้าสูญแล้วอะไรมาเต้าเต้าไปตามปฐมฌาน ทุตติฌาน นั้น ถอยออกมาบ๊องไปถึงขั้นพระจิตที่บริสุทธิ์ธรรมดา ก็เป็นพระจิตที่บริสุทธิ์ธรรมดา ฌานเป็นฌาน พอก้าวขึ้นมาก็เกี่ยวข้องกันสมมุติว่าก้าวถึงนั้น ๆ ทีนี้พอพ้นจากปฐมฌานแล้ว อากาสนัญจายตนะซึ่งเป็นอรูปฌานก็ไม่ไป รูปฌานก็ผ่านมาแล้ว ออกตรงกลางนี้

ที่นี้ปรินิพพานแล้ว คือไม่มีที่พาดพิง จะบอกไม่ได้ว่าพระจิตที่บริสุทธิ์นี้ไปที่ไหน ๆ บอกไม่ได้เลย แต่ท่านไม่สงสัย บรรดาพระอรหันต์ท่านไม่สงสัย อันนี้ท่านพูดเพื่อสมมุติให้รู้กัน ที่ว่าท่านเข้าฌาน พระจิตที่บริสุทธิ์เข้า พระพุทธเจ้า มีที่พาดพิงก็บอกว่าถึงไหน ๆ ๆ

อย่างพระอรุทธะตามเสด็จพระพุทธเจ้าเวลาเข้าฌาน ไปถึงไหน ๆ พระอรุทธะตามรู้ตามเห็นไปหมด ออกลงมาก็ตามรู้ พอออกจากนี้ปั๊บแล้ว ที่นี้ไม่มีอะไรพาดพิงแล้วที่นี้ปรินิพพานแล้ว เท่านั้นเอง ไม่มีอะไรที่จะมาพูดอีกแล้ว นั่นละสูญไหมอันนั้น นั่นละที่ว่าปรินิพพานแล้ว ไปไม่มีจุดที่หมายของสมมุติ แบบนิพพานว่างั้น ไปแบบธรรมชาติ มันต่างกันนะ

อยากให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายอบรมจิตใจทางด้านภาวนา นี่หลักของพุทธศาสนา โดยแท้อยู่ที่จิตตภาวนา เป็นที่รวมแห่งกุศลทั้งหลาย มหากุศลที่สร้างมามากต่อมากจะมาลงที่จิตตภาวนา มานี้เป็นที่รวมใหญ่ เป็นทำนบใหญ่แห่งกุศลทั้งหลายมาอยู่จุดนั้น มีความสงบเย็นบ้างดี ถ้าไม่สงบไม่ตึ้นะจิต ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ให้พยายามบังคับ วันหนึ่ง ๆ เวลาจะหลับจะนอนให้หลับกับคำภาวนาดี นึกพุทโธก็เอาพุทโธถึยบจนหลับไปกับพุทโธ ภาวนาอันใดให้หลับกับอันนั้นไปเลย นี่เป็นอารมณ์ของธรรมพาให้หลับ อย่าเป็นอารมณ์ของกิเลสเผาไปพาให้หลับ หลับก็ละเมอเพื่อฝัน นั่นมันต่างกันนะ

เรื่องใจนี้ไม่มีอะไรเลิศเท่าแล้ว นี่แหละ ศาสนาชนโคกับเขาโค เข้าใจเอานะ นี่ชนโค พุทธศาสนาแน่เลยเชียวเขาโค จึงไม่มีมาก มีเท่านั้นแหละ นอกนั้นแปลเอา ชนโคมีเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร พาใครให้พ้นจากทุกข์ได้ไหม มีแต่ชนโคเพื่อนำสัตว์โลกลงเป็นไฟเผาเท่านั้น นั่นละชนโคนี้ไม่ได้เผ่าง่าย ๆ เผาตั้งแต่ยังเป็น ๆ จะถึงขั้นเผาไม่ได้คือเขาโค ศาสนาเขาโค คือศาสดาองค์เอกแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย นี่คือศาสนาเขาโค ศาสนาชนโคแล้วแต่ใครจะแปล

เราไม่ค่อยทราบเรื่องศาสนาใด ๆ เราเรียนมาตั้งแต่พุทธศาสนาเท่านั้น จึงพูดได้เท่านั้น นอกนั้นเราพูดไม่ได้ ให้เอาไปพิจารณาก็แล้วกัน อันนี้เป็นจุดสำคัญมาก เขาโคกับชนโค แปลได้หลายด้านหลายทาง เช่นอย่างเราคิดไปทางบุญทางกุศล กับคิดไปทางกิเลส ตัณหา อะไรเป็นเขาโค อะไรเป็นชนโค ชนโคคือกิเลสมันมากต่อมากวันหนึ่ง ๆ คิดมาเป็นเขาโคสักสองสามประโยค แอ้ ๆ ให้ภาวนาก็แอ้แล้ว ไม่ได้เรื่อง นี่เขาโคเข้าใจไหม ต่อไปก็เป็นโคหัวโล้นไม่มีเขา จะเป็นโคหัวโล้นไม่มีเขาหรือ ถูกชนโคลบไปแหลกหมดเลย

เอาที่นี้ถามมาปัญหา พูดเพียงแค่นี้แหละ พูดมานานพอสมควร ไม่มากแต่เป็นคดีดี มีอะไรว่ามา

ถาม ข้อที่ ๑ ขณะลูกเริ่มนั่งสมาธิ เกิดอาการปวดหัว มันเกร็งๆ ไปทั้งหัว แต่จิตลูกสงบนิ่ง รู้ว่าปวดตรงนั้น แล้วก็ค่อยออกพิจารณาเวทนาไป อย่างนี้ถูกต้องประการใดหรือไม่เจ้าคะ

หลวงตา พิจารณาถูกต้อง ไม่เป็นไร พิจารณาให้เอาความรู้เอาสติไปคู่กับทุกขเวทนา มันก็เป็นสังขารธรรม แล้วมันเคลื่อนไหวไปยังไง มันจะหนักขึ้นหรือจะเบาลง ก็ให้รู้มันทางสติ ถ้าเราจะแยกเป็นทางด้านปัญญา ความเจ็บปวดนี้ก็เป็นทุกขเวทนา เป็นทุกขสังขาร ร่างกายของเราก็เป็นอริยสังขารหนึ่ง ชาติปี ทุกขาก็คือร่างกายนี้เป็นทุกขสังขาร พิจารณาแยกไปไหนมันก็ได้ เขารู้อยู่ที่เจ็บปวดอย่างนั้นหรือ

โยม เขาปวดหัวแล้วก็เอาไปพิจารณาเป็นเวทนา

หลวงตา เออ นั่นละ ให้สติอยู่กับนั้นก็ได้อันนั้นปวดหัว เรากาวนาอะไร เราก็เอาคำภาวนาไปอยู่กับที่ปวดก็ได้ ไซ้ไหมละ เช่น พุทโธ ๆ ก็อยู่ที่เจ็บที่ปวดนั้นก็ได้อันนั้นก็ได้ เข้าใจ ?

ถาม ข้อ ๒ ลูกไปอ่านเจอในหนังสือธรรมคู่แข่งขัน เป็นหนังสือที่หลวงตาเขียนเมื่อ พ.ศ.๒๕๐๑ พอดีลูกไปเปิดเจอในเว็บไซต์หลวงตาเจ้าคะ เล่มนี้ดีมาก ๆ มีคำถามคำตอบที่หลวงตาเมตตาเดินทางไปประเทศอังกฤษ ลูกไปอ่านเจอที่หลวงตาตอบปัญหา เกี่ยวกับการนั่งสมาธิแล้วปวดหัว มีอาการตึงที่หน้าผาก หลวงตาตอบว่าถ้าทำแรงย้อมปวดหัวได้ กระแสจิตมีความสำคัญมาก ฟังให้แรงก็ได้ เบาก็ได้ สิ่งที่ถูกฟุ้งย้อมแสดงผลหนักเบาไปด้วย ลูกจึงนำมาพิจารณาปฏิบัติตาม ถ้าลูกนั่งแล้วเกิดปวดหัว ลูกพิจารณาเป็นเวทนา ดูตรงที่ปวด แต่ไม่ได้พิจารณาเพื่อให้หายปวด แต่พิจารณาให้เห็นความจริงในเวทนาที่เกิดขึ้นอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่อย่างไรเจ้าคะ

หลวงตา ถูกต้อง ให้ความรู้อยู่กับนั้นแหละ หรือเราจะเอาคำภาวนาไปไว้ที่มันเจ็บมันปวดก็ได้ อย่างที่พูดแล้วนะไม่ผิด อยู่ในองค์อริยสังขาร

ถาม ข้อ ๓ แต่ขณะจิตที่เกิดอาการปวดหัวนั้น จิตไม่ส่ายแสไปไหน มันนิ่งแน่วสงบ เพียงแต่รับรู้ที่เกิดปวด ไม่ได้ทวนทูลายไปกับเวทนานั้น เมื่อวานได้ดูการถ่ายทอดสดเทศน์ของหลวงตา ได้ชมหลวงตาเมตตาตอบปัญหา ไม่เคยเห็นองค์ไหนตอบได้ทันทีที่ถามจบ และคำตอบก็สุดยอด ลูกขออน้อมกราบสุดชีวิตเจ้าคะ

หลวงตา อันนี้เราตอบไปแล้ว เราก็ลืมแล้วแหละนะ สุดยอดก็ให้เป็นผลของผู้ฟังไป ผู้ตอบนี้ไม่ได้ผลอะไรแหละ ลืมหมดแล้ว เอ๊วว่าไป

ถาม คนที่ ๒ ขอรบกวนมีสการพ่อแม่ครูบาอาจารย์ พระเดชพระคุณหลวงตาที่เคารพอย่างสูงยิ่ง กระผมมีคำถามเกี่ยวกับคัมภีร์ ในชั้นอรรถกถา อยากฟังความเห็นของ

บัตชบเสี่ยอย่างเดี่ยวเข้าใจเธอ เราอยากเป็นคนบัตชบก็ให้ทำเหมือนคนตายแล้วนั้นนะ เข้าใจไหม ถ้าจะทำงานทางโลกก็ทำเป็นบ้าไปเลย ถ้าจะทำงานทางธรรมไม่มีเวลา ตายแล้วมีเวลามาจากไหน อยากถามว่าอย่างนั้นนะ เข้าใจหรือเปล่านั้น เอ้า ว่าไป

โยม จบแล้วครับ

หลวงตา เออ มันกำลังเริ่มคันฟัน เอ้า จริง ๆ นะ เอ้า ถ้ามารธรรมะขึ้นใจว่าอย่างนี้เลยละ ถ้าลงว่า เอ้า จะตอบเตรียมแล้วนะ ปู้บปู้บ ๆ เลยทันที

โยม ขอโอกาสเจ้าค่ะ ที่มีคนถามถึงอรรถกถาณะค่ะ ก็คงหมายถึงว่า ตำราที่อรรถกถาจารย์อธิบายคัมภีร์พระไตรปิฎก คงจะหมายถึงอย่างนั้นมากกว่า

หลวงตา เออ ก็อย่างนั้นแล้ว พระไตรปิฎกก็มาจากคาถามาจากพุทธพจน์ว่ายังไรเราก็เลือกเฟ้นเอาซิ กิ่งนั้นก้านนั้นก็มาหาต้นใหญ่ ถ้ามันไม่เลือกผิดโดดผิด โดดผิดตกเหวตายเสียไม่กุสลาให้ เข้าใจเธอ ก็ยังบอกให้พิจารณาพิจารณานะ นิสมม กรรม เสขุโย ว่าไป อะอะจะไม่เชื่ออย่างเดี่ยวไม่ได้ เราเก่งกว่าศาสดามาจากไหน เก่งกว่าอรรถกถาจารย์มาจากไหน จึงจะว่าไม่เชื่อที่เดี่ยว อันนี้ก็เห็นความเลวความชั่วของเจ้าของเข้าใจหรือเปล่านั้นแล้วมีอะไรอีกล่ะ พุทธพจน์ คาถา อรรถกถา แปลมาเรื่อย ๆ ถ่ายทอดกันมาเรื่อย ๆ ใช้ใหม่ล่ะ เราก็จับไปจากนี้เข้าไปหาต้นต่อเอาซิ ถ้าเป็นผู้เฉลียวฉลาดจริง ๆ นะ ถ้าจะเอาหลักวิชาการมาวัดนี้ นักวิชาอันนี้ไม่มีใครเชื่อเหมือนกันนั่นแหละ อย่าว่าแต่เราไม่เชื่ออย่างเดี่ยวเขาก็ไม่เชื่อเราเหมือนกันทั้งโลกคนแบบนี้ละ เข้าใจเธอ เอ้า ว่าไป

โยม อันนี้ขอขยายอันนี้ครับ ที่เขาบอกเขาดูการถ่ายทอดสดเทศน์หลวงตานี้ ทางอินเตอร์เน็ตนี้ครับ เขาว่าหลวงตาตอบปัญหาไม่เคยเห็นองค์ไหนตอบได้ทันทีที่ถามจบ คงจะหมายความว่าหลวงตาได้คิดคำตอบไว้ก่อนหรือเปล่า

หลวงตา ก็คิดเสียก่อนถึงตอบ จะคิดปัจจุบันก็ได้ คิดมาจากอดีตก็ได้ใช้ใหม่ล่ะ เรื่องคิดคิดปู้บปู้บตอบทันที ไม่มีความคิดออกมาก่อนตอบไม่ได้ ออกเป็นเสียงมาไม่ได้ แต่เราพุทธธรรมดาก็ว่าความคิดนี้ต้องคิดไว้ไตร่ตรองเสียก่อน ถ้าตอบในปัจจุบันนั้นเรียกว่าไม่คิด ธรรมดาเป็นอย่างนั้น นี่หลักใหญ่ใช้ใหม่ล่ะ แล้วก็ถามเกี่ยวกับเรื่องคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้เขาไปตอบเองหาคิดเองเถอะ ใครไม่ติดขัดละอยากคิด เท่านั้นละเราชี้เกียจตอบ บอกแล้วนี้ ท่านเจ้าคุณท่านยังถามเรา เรายังไม่ลืมได้พูดเสมอ เพราะไปที่ไหนมีแต่ให้เราเทศน์ ท่านไม่เคยเทศน์ไปไหนมีแต่เราทั้งนั้นแหละเทศน์ เอาไปเทศน์หมดที่ไหน ยิ่งเขามาช่วยโบสถ์ของท่าน ไปกู้เงินมาจากมหาเมฆฯ ลูกศิษย์ลูกหา เพราะท่านเป็นเจ้าของคณะภาคจังหวัดต่าง ๆ ทั่วภาคอีสานมาหมด เดี่ยวจังหวัดนั้นมาเดี๋ยวจังหวัดนี้มา มาทอดผ้าป่า

จังหวัดไหนมาที่ไหนมาก็ตามต้องเราโดยถ่ายเดียวเป็นผู้เทศน์ ท่านมาเอาเลยนะท่านไม่ให้คนอื่นคนใดมา เพราะเราก็มียาแก้ยู่ในยามเรานี้ ท่านมาเราแก้ยู่อย่างนั้นอย่างนี้ไม่ไปเสีย ท่านเลยมาเอง อย่างที่เขาถ่ายรูป ๘-๙ องค์ เห็นไหม เราผอม นั้น เราใช้ยู่ นะ

ไปไหนมีแต่เทศน์ พอเทศน์แล้วก็แห่เขาละ เอ้า ใครมีปัญหาอะไรถามมาสนทนากัน พอเขาถามปั๊บ เอ้า บัวแก้ว เนอะ อย่างนี้ตลอด ที่นี้นานแสนนานท่านก็ถามละซีไปอยู่ ๒ ต่อ ๒ อยู่เฉย ๆ ก็บัว นิ่งอยู่ด้วยกันดูหน้ากัน บัว ที่เขาถามปัญหา มาตลอดมากต่อมาก เธอตอบนี้ ถ้าใครถามมาปั๊บถามตรงไหนปั๊บตอบปั๊บ ๆ เธอได้คิดไว้ไหมว่างั้น เราก็เฉย ยิ้ม ๆ แล้วเฉยเสีย นี่มันไม่ใช่หนหนึ่งหนเดียวมันมากต่อมากมาอย่างนี้ ดูเธอตอบปัญหาตอบอย่างนี้ทั้งนั้น พอถามปั๊บตอบเลย ๆ ๆ นี่เธอได้คิดไว้บ้างไหม เราก็ยิ้มเราไม่ตอบเฉย สุดท้ายท่านก็รวบวูธเอาเลย ขึ้นเต็ด ๆ เสียด้วย ไม่คิด ถ้าคิดตอบไม่ทัน ท่านเลยตอบเอง เราก็เลยเฉยไปเลยจนกระทั่งท่านตายจาก ไม่คิด ขึ้นเลย ถ้าคิดตอบไม่ทัน ท่านว่าอย่างนั้นละ

โยม พ่อแม่ครูอาจารย์ตอบตามญาณ

หลวงตา ญาณบ้าอะไร อันนี้มันพูดไม่ได้ละ พูดไม่ถูก รู้ได้เฉพาะเจ้าของ แต่การตอบปัญหานี้มันมีอยู่ ๒ แง่นะ พอถามปั๊บมานี้ ทางนี้ขึ้นรับกันปั๊บนี้จะขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์เลยนะ ที่นี้ขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์นี้เราดูสภาพผู้มาถามปัญหาจะสามารถรับได้มากน้อยเพียงไร ออกนี้ออกร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว เราต้องแยกปั๊บอีกทันที ออกตามที่เขาจะรับได้ เช่น อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ควรจะตอบ ๗๐% - ๘๐% - ๖๐% ก็ตอบ ถ้าเลยจากนั้นแล้วไม่ตอบ ไม่เกิดประโยชน์ เราตอบเสียตามนั้น แต่เรื่องคำรับกันนี้มันจะออกร้อยเปอร์เซ็นต์ทันที ๆ เราแยกตอบเอาอันไหน ถ้ายังเป็นภาคปฏิบัติแล้วนั้นมักจะออกร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะภาคปฏิบัติเป็นธรรมที่มุ่งเข้าสู่จุด ๆ ผู้ถามมามากจะเข้ามาตามจุดเลย สวนหมัดปั๊บเลยเข้าสู่จุดปั๊บ อย่างนี้ได้ความเลย ได้ทันทีเลย อย่างนี้ออกทันทีเลย เรียกว่าออกร้อยเปอร์เซ็นต์ นอกนั้นก็ลดลงมา ๆ ถามสุ่มสี่สุ่มห้า อย่างมาถามนี้ก็ตอบไปเล่น ๆ ไปอย่างนั้นแหละ พูดเล่นบ้างจริงบ้าง บางทีก็บ้านี่ว่างั้นไปเสีย มันเอาแน่ไม่ได้ละ การตอบปัญหายังบอกแล้วนี้

บางทีแทนที่จะจริงกลับเป็นเล่นไปเสีย บางทีใส่ปุ๊วะก็ตายเสียดีกว่าไปอย่างนั้นเสียอย่างนั้นละ มันแล้วแต่ปัญหามันรำคาญหรือพูดไปอย่างนั้นก็มี เอาเท่านั้นละนะ แล้วมี ปัญหาอะไรอีกละ

พระหลวงตาเจ้าคะ เมื่อวานมีผ้าป่าต่อยอดมา ๒,๑๐๐ บาท วันนี้ได้ ๓,๐๓๐ บาท
รวมทั้งหมดเป็น ๕,๑๓๐ บาท แล้วทองคำ ๓๘ สตางค์เจ้าคะ

โยม เพื่อนมาจากกรุงเทพขออนุญาตกราบเรียนถามเรื่องภาวนาคะ
หลวงตา ถามว่ายังไง

โยม คือว่าภาวนาไปแล้วนะคะ สักพักหนึ่ง
หลวงตา ไหนว่ายังไง

โยม ภาวนากำกับด้วย พุทโธ นะคะ ตลอดเวลา แล้วที่น้ำมันก็เกิดขึ้นว่าพยายาม
บังคับให้จิตอยู่ที่ตรงหัวใจอยู่ตลอดเวลา นะคะ

หลวงตา ตรงไหนก็ตาม ให้พุทโธเราขึ้น ผู้รู้อยู่กับพุทโธเราไม่ต้องไปกำหนดว่าสูง
ไปต่ำไปในอวัยวะของเรา มันขึ้นตรงนี้แหละธรรมดา มันนะ แต่ถ้าเราบริกรรมพุทโธ ให้ว่า
พุทโธอยู่ไหนก็ตามความรู้ที่อยู่ตรงนั้นแหละ อยู่ได้หมดความรู้ไม่ผิด

โยม แล้วที่น้ำมันเกิดปัญหาขึ้นก็คือว่า ช่วงนี้น้ำมันเป็นเหมือนกับว่ามันไม่ยอมอยู่
กับที่มันขยายแผ่ ๆ ไปเรื่อย ๆ ค่ะ แล้วที่ปัญหาคือว่ามันทำให้อยู่กับที่ยาก

หลวงตา ไหนว่ายังไง

โยม คือพุทโธอยู่ตรงหัวใจนี้คะ แต่ที่น้ำมันรู้สึกว่ามันแบบแผ่ขยายออกไปคะ

หลวงตา เอ้า ว่าไป แผ่ขยายออกไป เอ้า ว่าไป

โยม แผ่ขยายออกไปแล้วแผ่เป็นวงกลมกว้างคะ กว้างไปเรื่อย ๆ ยิ่งกว้างไปเท่าก็
คือเหมือนกับคล้าย ๆ จะเห็นไปตรงบริเวณกว้าง ๆ นั้นด้วย

หลวงตา ให้ยื่นเข้ามาอยู่กับพุทโธจุดเดียวเสีย เรื่องเหล่านั้นจะสงบเข้ามา

โยม ก็คือบังคับให้มันอยู่ตรงที่เดียว

หลวงตา เออ อยู่ทีเดียวแล้วเรื่องเหล่านั้นจะสงบเข้ามา มันอยู่จุดนี้จุดเดียว พอมัน
ขยายไป ที่นี้ความรู้ก็ตามมันมันก็จะขยายออกไปเรื่อย ๆ ถ้าตามไป ๆ เรื่อย ๆ นะ ถ้าถอย
ความรู้เข้ามาแล้วอันนั้นก็หดเข้ามา มาอยู่กับพุทโธคำเดียวไม่ออกไปไหน ก็อยู่ที่นี้จุดเดียว
เรื่องนั้นสงบหมดเข้าใจไหมละ แล้วมีอะไรอีกละ

โยม แล้วบางที่มันก็ขึ้นลงคะ

หลวงตา ขึ้นลงช่วงหัวมันเถอะ ความรู้ไม่ขึ้น

โยม มันลงไปข้างล่าง

หลวงตา ให้มันลงไป ลงนรกอเวจี ไปถามชื่อมันไปดูซินะ ตั้งแต่มันไม่ลงเรายังลง
เข้าใจไหม เวลาปวดขี้มันอยู่ได้ มันลงทั้งนั้นละลงไปส้วม เอ้า ว่าไป

โยม ดิ่งเข้ามา พุทโธ อย่างเดียวนะคะ

หลวงตา ให้อยู่กับพุทโธ ถ้ามันจะมีอาการไปอย่างนั้นให้ถอยเข้ามาอยู่กับ พุทโธ เท่านั้น มันก็หมดไปละ อันนี้เป็นอาการของจิตทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าจะเป็นธรรมเป็นกิเลสออกจากนี้ไป อาการอะไรเป็นธรรมที่เราควรพิจารณาอันนั้นยังไม่บอกเวลานี้ ให้อยู่กับนี้ก่อน ให้อยู่กับพุทโธก่อน เรื่องธรรมเรื่องกิเลสยังไม่พูดนะมันจะตามไม่ทัน เดี่ยวจะกลายเป็นกิเลสไป ให้อยู่กับจุดนี้เป็นธรรมล้วน ๆ เข้าใจ

โยม ค่ะ เข้าใจค่ะ

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวันที่ ได้ที่

www.luangta.หรือ com www.luangta.or.th